

RĂSPINDIREA SPECIILOR DE VİNAT DIN R. P. R.

Ing. ALMĂȘAN H., ing. POPESCU C.
candidat în științe
biologice

Colaboratori:

Ing. ANDONE GH., ing. BABUȚIA T., ing. NITULESCU M., ing. RADU ȘT.,
biolog RADU D., ing. SCARLATESCU G.

In anul 1960—61 a fost întocmită o hartă în culori a vînatului din R.P.R., la scara 1 : 500 000, care redă răspindirea la 33 specii pe ocoale silvice și regiuni. Harta prezintă o importanță propagandistică, științifică și practică.

Aceeași rol propagandistic, deoarece fiind difuzată și peste hotare, pune în evidență realizările deosebite obținute de sectorul gospodăriei vînătoarești din țara noastră, în ceea ce privește densitatea mare și largirea ariei de răspândire a principalelor specii de vînat.

Din punct de vedere științific, folosește naturaliștilor, geografilor și altor persoane care se ocupă cu probleme legate de răspindirea în ansamblu a speciilor de animale.

Ajută și la gospodărirea terenurilor de vînat, deoarece pune la dispoziția practicienilor din sectorul gospodăriei vînătoarești un material documentar concentrat și ușor de utilizat.

Repetarea ei la un anumit număr de ani ar putea oglindi și mai mult succesele obținute în sectorul cinegetic din țara noastră pe anumite perioade de ani, în ceea ce privește extinderea continuă a răspîndirii speciilor de interes vînătoresc și creșterea lor numerică.

La întocmirea prezentei lucrări, laboratorul de biologia vînatului INCEF a colaborat intens cu Direcția Economiei vînatului din M.E.F., cu Asociația generală a vînătorilor și pescarilor sportivi, precum și cu D.R.E.F.-urile, ocoalele silvice și filialele de vînătoare. De asemenea, s-au primit consultări din partea lui E. F. Soldatkin, candidat în științe tehnice și a profesorului doctor V. G. Geptner, ambii de la Moscova, cărora le aducem pe această cale mulțumiri.

Pe lîngă colectivul de autori, și-au mai dat contribuția la lucrare tovarășii: desenator Petrache Euterzia, Petrache Constantin, Male Ștefania și Sîrbu Margareta.

I. STADIUL ACTUAL AL CUNOȘTINȚELOR

In țara noastră, s-au mai publicat hărți cu răspindirea unor specii de vînat, dar ele nu se bazau pe date complete (R. Călinescu 1931, 1936, 1960). Și la expoziția de vînătoare din anul 1940, s-a expus astfel de hărți (la scara 1 : 200 000) întocmite de către Institutul zootehnic. Fotografii ale acestora, la o scară foarte mică au fost publicate, în Revista Carpați, în acel an.

În anul 1957, apare separat, cu caracter de popularizare o hartă (la scară de 1 : 1 000 000) cu siluetele principalelor specii de vînat, desenate în acele puncte, unde după părerea autorilor, acestea se găseau în efective mai mari.

Toate aceste hărți, tipărite în unele publicații sau separate, neavînd la bază cercetări organizate numai în acest scop, nu au reușit să redea fidel situația reală a vînatului din țara noastră.

În anul 1958, dîndu-se sarcina Institutului de cercetări forestiere de a stabili „criteriile provizorii pentru determinarea bonității fondurilor de vînătoare din R.P.R.“ (17) colectivul de cercetători de la laboratorul de biologie a vînatului a constatat lipsa unor hărți cu răspîndirea și densitatea principalelor specii de vînat, hărți care trebuiau să formeze punctul de plecare al întregii lucrări. Astfel, s-au întocmit primele 11 hărți mai detaliate cu vînatul din țara noastră. În anul 1960, lucrările de acest gen s-au continuat tot în cadrul institutului (1), reprezentîndu-se acum răspîndirea la 22 specii de vînat.

În alte țări, în special în cele socialiste, această problemă este de mult rezolvată. Remarcăm astfel ultimele hărți tipărite în U.R.S.S. (1956, 1959), care prin siluetele animalelor, ne redă fidel răspîndirea vînatului. La fel și harta apărută în anul 1957 în Republica Populară Bulgaria (la scară 1 : 500 000) este lucrată pe același principiu.

II. METODA DE LUCRU

Lucrarea s-a efectuat în mai multe etape distințe de lucru, pînă cînd s-a reușit ca prin prelucrarea datelor de pe cele 33 hărți întocmite inițial, să se concentreze materialul sub formă definitivă, într-o singură hartă.

În primul rînd, a fost necesar să se întocmească harta de bază, la scară 1 : 500 000, cu limitele noilor fonduri de vînătoare, a ocoalelor silvice și D.R.E.F.-urilor. S-au cules apoi date, asupra efectivelor pe fonduri de vînătoare și ocoale silvice, de la D.E.V. din M.E.F. și date privitoare la achizițiile de piei și blănuri de vînat, de la D.C.A., din Ministerul Industriei Ușoare.

Prelucrarea datelor și calcularea lor pe fonduri, în scopul stabilirii efectivelor existente pe o sută ha suprafață ocupată de fiecare specie și a categoriei de densitate corespunzătoare, s-a făcut numai pentru o parte din speciile de vînat și anume pentru acelea considerate ca fiind mai importante în gospodăria vînătorească. Astfel s-a calculat densitatea la următoarele specii :

— păsări : cocoșul de munte (*Tetrao urogallus*), ierunca (*Tetrastes bonasia*), fazanul (*Phasianus colchicus* subsp.), potîrnicea (*Perdix perdix*), dropia (*Otis tarda*), — mamifere : cerbul (*Cervus elaphus*), cerbul lopătar (*Cervus dama*), căpriorul (*Capreolus capreolus*), capra neagră (*Rupicapra rupicapra*), mistrețul (*Sus scrofa*), iepurele (*Lepus europaeus*), ursul (*Ursus arctos*) și rîsul (*Felis lynx*).

La restul speciilor ca : cocoșul de mesteacân (*Lyrurus tetrix*), pelicanul (*Pelecanus* sp.), lebăda (*Cygnus* sp.), rațele și gîsca sălbatecă (*Anas* sp., *Anser* sp.), iepurele de vizuină (*Oryctolagus cuniculus*), bizamul (*Ondatra zibethica*), veverița (*Sciurus vulgaris*), pisica sălbatecă (*Felis silvestris*), lupul (*Canis lupus*), vulpea (*Canis vulpes*), cîinele enot (*Nyctereutes pro-*

cyonoides), vitezurele (*Meles meles*), vidra (*Lutra lutra*), dihorul comun (*Mustela putorius*), dihorul de stepă (*Mustela eversmanni*), dihorul pătat (*Vormela peregusna*), jderul (*Martes sp.*), nurca (*Mustela lutreola*), herme-lina (*Mustela erminea*) și nevăstuica (*Mustela nivalis*), nu s-au mai făcut calcule asupra densității.

S-au întocmit 33 de hărți cu răspîndirea și anume câte o hartă pentru fiecare specie. Verificarea și corectarea lor s-a făcut de către colectivul de autori și colaboratori, prin deplasarea pe teren la DREF-uri la Comitetele regionale A.G.V.P.S., la ocoalele silvice și la filialele de vînătoare și anume mai mult în punctele, unde apăreau unele situații neclare sau existau îndoieri asupra exactității datelor.

O verificare a hărților cu răspîndirea unor mamifere a constituit-o și aceea a comparării lor cu hărțile întocmite pe baza datelor cu recoltele de blânzuri și piei de vînat, achiziționate de către D.C.A., pe raioane.

Întocmirea hărții definitive a constituit ultima etapă de lucru. Pentru a putea reprezenta pe o singură hartă răspîndirea celor 33 specii de vînat, s-a aplicat sistemul reprezentării speciilor, prin siluetele lor, caracteristice, care prin diferite poziții, ne redă categoria de densitate, iar prin culoare, atitudinea adoptată în țara noastră, față de specia respectivă.

In partea săngă a hărții la o scară mai mică (1 : 2 000 000) s-au mai reprezentat zonele cu răspîndirea principalelor specii de vînat, după o lucrare anterioară.

III. RĂSPINDIREA SPECIILOR DE VINAT IN R.P.R. IN PRIMĂVARA ANULUI 1961

Speciile de vînat din țara noastră, se pot clasifica în trei grupe mari, după atitudinea ce este adoptată față de ele în ceea ce privește recoltarea și anume :

- Specii ce se pot recolta cu sau fără autorizație, în epociile legale de vînătoare.
- Specii ce se pot recolta în tot timpul anului.
- Specii declarate monumente ale naturii.

Atitudinea adoptată, într-o anumită țară, față de diferitele specii de vînat se poate schimba în decursul timpului, în funcție de interesele economice ale diferitelor sectoare, de densitatea speciei și de alți factori. De exemplu, la noi în țară rîsul, care se rărise foarte mult, fusese declarat într-un timp monument al naturii și a trebuit ca vînarea lui să fie complet interzisă. Ocrotit fiind, efectivele și răspîndirea rîsului au crescut mult, fapt ce a determinat organele gospodăriei vînatului să-și schimbe atitudinea față de el. Deoarece pagubele devin tot mai simțite la vînatul util, în regiunile periclitate recoltarea va trebui permisă în tot timpul anului.

Mai trebuie relevat faptul că atitudinea față de anumite specii de vînat diferă uneori în sînul aceleiași țări. De exemplu, în U.R.S.S., atitudinea față de aceeași specie diferă în funcție de regiunea unde se găsește, din cauza suprafetei mari a teritoriului și variației condițiilor stationale. În regiunile nordice și în Siberia, de exemplu, ursul se poate vîna în tot timpul anului, pe cînd în regiunile sudice, el se vînează numai în anumite epoci sau chiar de loc.

Incadrarea unei specii, într-o categorie sau alta, este determinată nu numai de interesele economice ale sectorului cinegetic, ci și de interesele altor sectoare ale economiei naționale. Astfel bizamul, din punct de vedere vînătoresc, la noi în țară aduce anumite avantaje, prin valorificarea blânișelor care sunt de calitate superioară. Însă, din cauza pagubelor mari, ce le poate provoca construcțiilor hidrotehnice și chiar agriculturii, prin perforarea indigurilor de pămînt, a trebuit să fie încadrat în categoria speciilor de vînat, care se poate recolta în tot timpul anului.

De aceea, în permanență trebuie să se urmărească situația efectivelor și răspîndirii speciilor de vînat, pentru a putea prin măsurile adoptate față de ele să menținem un bun echilibru, care să permită existența armonioasă, a unei faune vînătorești cît mai bogate, în deplină concordanță cu interesele economiei naționale.

Cunoașterea lor are o importanță atât pentru buna gospodărire a terenurilor de vînătoare cît și din punct de vedere științific deoarece pe baza lor, se pot stabili și cauzele care au determinat anumite fluctuații în decursul timpului la speciile de vînat. Păcat însă, că aceste date lipsesc din literatura noastră (anterioară) de specialitate.

În lucrare, vom trata în continuare pe rînd speciile de vînat existente la noi în țară, la începutul anului 1961, pe cele trei categorii, după cum urmează :

a) **Răspîndirea speciilor de vînat ce se pot recolta cu sau fără autorizație, numai în epociile legale de vînătoare**

După cum s-a arătat și la metoda de lucru, s-au întocmit hărți cu răspîndirea fiecărei specii de vînat la cele mai importante din punct de vedere vînătoresc (ce fac parte din această grupă) și s-au calculat efectivele medii pe 100 ha teren. Incadrarea efectivelor medii, în diferite categorii de densitate, s-a făcut în funcție de specie.

Pe baza datelor obținute, se va face o scurtă prezentare a fiecărei specii de vînat, pe cît posibil respectînd ordinea sistematică.

Cocoșul de munte (Tetrao urogallus), în afara regiunilor Dobrogea, Iași și București, există în toate celelalte regiuni ale țării.

Efectivul de peste 6800 exemplare, ocupă peste 2 000 000 ha pădure ceea ce revine la o medie pe țară de 0,11 exemplare pe 100 ha pădure.

Pe hartă s-au reprezentat două categorii de densitate și anume terenuri ce au sub un exemplar și separat terenurile cu peste un exemplar, la 100 ha pădure. Cele mai mari efective le găsim în regiunile Mureș-Autonomă Maghiară, Suceava și Brașov.

Ierunca (Tetrastes bonasia). Efectivul existent este evaluat la peste 11 000 exemplare. Se găsește în aceeași regiune ca și cocoșul de munte, coborînd însă la altitudini mult mai joase. Pe hartă s-au reprezentat două clase de efective.

Fazanul (Phasianus sp.) apare pe o suprafață totală de cca. 3 000 000 ha din care pădure peste 400 000 ha, cu un efectiv evaluat în jurul a 110 000 exemplare și o densitate medie de circa 3 fazani pe 100 ha. Este răspîndit aproape în toate regiunile țării (în afară de Bacău și Brașov). Răspîndirea lui este în continuă extindere, în ultimii ani fiind acclimatizat în

regiuni ca Mureş-Autonomă Maghiară și Dobrogea. Efectivele cele mai mari se găsesc în regiunile Crișana, București și Banat, unde sunt cele mai multe centre de creștere artificială. Pe harta răspândirii vînatului, terenurile ce au sub un fazan pe 100 ha, nu s-au mai figurat, reprezentîndu-se doar acele terenuri ce au peste 1 fazan la 100 ha.

Potîrnicaea (*Perdix perdix*). După datele ocoalelor silvice și filialelor de vînătoare efectivul de potîrnichi în primăvara anului 1961 a depășit 80 000 exemplare.

Potîrnicaea o găsim în toate regiunile țării, avînd însă condiții mai bune de dezvoltare, deci și efective mai mari, în partea de vest a țării, în regiunile Crișana și Banat. Acestea sunt următe de regiunile Cluj și București. Este semnalată pe cca. 15 000 000 ha. Pe hartă a fost reprezentată pe 1 clasă de densitate și anume numai în terenurile ce au peste o potîrnică la 100 ha suprafață arabilă. De remarcat că, pînă în prezent la noi în țară, nu avem semnalate terenuri de categoriile I la III (cu peste 20 exemplare pe 100 ha).

Dropia (*Otis tarda*). În cele 8 regiuni în care există, ocupă cca. 1 100 000 ha teren agricol cu un efectiv evaluat la cca. 2 000 exemplare. În unele regiuni, efectivele cresc ușor comparativ cu anii anteriori (Pitești și Banat), iar în altele ele sunt în descreștere (București și Dobrogea).

Media pe țară este de 0,2 exemplare la 100 ha de teren. Pe hartă s-au reprezentat numai terenurile cu peste 0,11 dropii pe 100 ha, împărțite în 3 categorii de densitate.

Vînatul acvatic. Ca reprezentanți mai principali s-au ales : rațele sălbaticice și gîștele sălbaticice (*Anatidae* sp.). Aceste specii s-au figurat numai în zonele în care se găsesc efective mai mari. Nu s-au făcut categorii de densitate, deoarece la vînatul acvatic, în general evaluările se fac foarte greu, din cauza migrărilor sezoniere continue.

Lebăda (*Cygnus* sp.) ; două specii se găsesc în Delta Dunării ; una din ele chiar cuibărește în Deltă.

Pelicanul (*Pelecanus* sp.), în Delta Dunării se găsesc două specii care cuibăresc ; efectivul evaluat se ridică la cca. 3000 exemplare. Această specie mai formează la ora actuală obiectul unor discuții privitoare la atitudinea ce trebuie luată în țara noastră, privitor la pagubele ce le-ar putea produce prin consumul de pește.

Cerbul (*Cervus elaphus*), în afara de regiunile Dobrogea și București, cerbul se găsește în toate regiunile țării, ocupînd o suprafață de cca. 2 500 000 ha pădure, cu un efectiv de peste 15 000 exemplare (media pe țară fiind de 0,6 buc. la 100 ha pădure).

De curînd a fost reaclimatizat în regiunea Oltenia și în regiunea Iași, pe un singur fond. Efectivele cele mai mari se găsesc în regiunile Suceava, Mureş-Autonomă Maghiară și Bacău.

Pe hartă s-au reprezentat trei categorii de densitate.

Cerbul lopătar (*Cervus dama*), se găsește în majoritatea regiunilor țării, într-un efectiv de aproape 2000 exemplare. Cei mai mulți cerbi lopătari sunt în regiunile Banat, Crișana și București. Specia rezistă greu animalelor răpitoare mari, este indicată a fi menținută în terenurile lipsite sau cu puțini lupi.

O mare parte din exemplarele existente se găsesc în parcuri de vînătoare (Sarlota, Valea Lungă, Hațeg). Pe hartă s-au reprezentat trei clase de efective.

Căpriorul (*Capreolus capreolus*) există în toate regiunile țării, suprafața ocupată fiind de aproape 6 000 000 ha, cu un efectiv de peste 9000 exemplare. Media calculată pe țară este de 1,5 căpriori la 100 ha pădure. Regiunile cele mai populate sunt: Cluj, Brașov, Banat, Crișana și București. Densitățile cele mai mari se găsesc în zona de cîmpie și dealuri joase cu păduri lărmîțate.

Pe hartă s-au înregistrat terenurile cu un și peste un căprior la 100 ha pădure, reprezentîndu-se numai patru categorii de densitate.

Capra neagră (*Rupicapra rupicapra*). Pe harta răspîndirii vînatului, s-au reprezentat trei clase de efective, începînd cu terenurile unde se găsesc peste 0,5 exemplare pe 100 ha (calculat la: suprafața golului de munte, pășuni alpine și 10% din suprafața de pădure limitrofă golului de munte).

Efectivul de peste 4500 capre negre, care ocupă circa 220 000 ha se găsește în 6 regiuni ale țării, anume Pitești, Hunedoara, Brașov, Banat, Oltenia și Ploiești. De remarcat că în ultimii ani a fost reaclimatizată și în munții Rodnei din D.R.E.F. Cluj.

Mistrețul (*Sus scrofa*). Se găsește în toate regiunile țării, pe o suprafață păduroasă de aproape 5 000 000 ha cu un efectiv de peste 16 000 exemplare. Revine la o densitate medie de 0,3 bucăți pe 100 ha pădure. Regiunile cele mai populate sunt cele cu masive păduroase mai mari, situate în porțiuni de dealuri și munte ca: Brașov, Mureș-Autonomă Maghiară și Banat.

Pe hartă s-au reprezentat 4 categorii de densitate, începînd cu terenurile ce au peste 0,11 exemplare la 100 ha pădure.

Iepurele (*Lepus europaeus*) ocupă o suprafață de cca. 21 000 000 ha, începînd de la litoralul Mării Negre pînă la golul de munte, cu un efectiv de 650 000 exemplare. Pe harta răspîndirii vînatului s-au înregistrat numai 4 categorii de densitate, începînd cu acele terenuri care au un iepure sau mai mult pe 100 ha (ceea ce înseamnă o suprafață ocupată de cca. 16 milioane ha); sub această densitate nu s-au mai reprezentat terenurile ocupate.

Efectivele cele mai mari le găsim în regiunea București (regiune numai de cîmpie, cu majoritatea terenurilor bune pentru iepure), urmată fiind de regiunile Crișana și Banat, care deși au cîmpie (șes) numai 50% din suprafața lor totală au o densitate medie mai mare, deoarece condițiile staționale sunt mai favorabile.

Densitatea medie pe țară este de peste 5 iepuri la 100 ha teren.

Ursul (*Ursus arctos*), efectivul actual de cca. 3200 exemplare se găsește în 13 regiuni ale țării (excepție făcînd numai regiunile de cîmpie sau coline București, Dobrogea, Iași), răspîndit fiind pe suprafață de aproape 3 000 000 ha. Revine la o medie pe țară de cca. 0,12 exemplare pe 100 ha pădure. Efective mai mari, găsim în regiunile Mureș-Autonomă Maghiară, Brașov și Hunedoara.

Pe harta vînatului s-au figurat trei categorii de densitate, începînd cu terenurile ce au sub 0,03 urși pe 100 ha pădure. Remarcăm faptul că numai pe 11% din suprafața păduroasă ocupată, ursul se găsește în efective de categoria a III-a, ceea ce denotă că efectivele actuale sunt destul de mari.

Risul (*Felis lynx*) ocupă o suprafață de cca. 2 800 000 ha, în ultimii ani fiind semnalat și în M. Apuseni în regiunea Crișana și Hunedoara.

unde s-au recoltat cîteva exemplare. Efectivul actual este evaluat la 1000 exemplare, revenind la o medie de cca. 0,03 exemplare pe 100 ha pădure.

Cei mai mulți rîși, îi găsim în regiunile Mureș-Autonomă Maghiară, Brașov și Bacău. Pe harta răspîndirii vînatului, s-au reprezentat două clase de efective și anume terenurile ce au peste 0,02 exemplare și terenurile ce au sub 0,02 exemplare, pe 100 ha pădure.

Jderii (*Martes sp.*). După datele ocoalelor silvice și filialelor de vînătoare, efectivul acestei specii se evaluează la cca. 8000 exemplare. Nu s-au mai calculat efectivele ce revin pe 100 ha teren, la această specie figurîndu-se numai regiunea ocupată.

b) Răspîndirea speciilor de vînat ce se pot recolta în tot timpul anului

În această categorie sînt încadrate mamiferele considerate dăunătoare-diferitelor sectoare ale economiei naționale, categorie în care intră și principalele carnivore. Deoarece toate sînt animale cu blânuri ce se pot valorifica, se recomandă ca recoltarea lor să se facă mai intens în lunile de iarnă, cînd blana este de calitate superioară.

La aceste specii, nu s-au calculat efectivele ce revin la suprafața ocupată, pe harta vînatului reprezentîndu-se numai răspîndirea după cum urmează :

Iepurele de vizuină (*Oryctolagus cuniculus*) este răspîndit numai în regiunea Iași, unde cu toate că se extinde, efectivele nu sunt prea mari. Fiind dăunător culturilor forestiere și agricole, se recomandă reducerea efectivelor.

Bizamul (*Ondatra zibethica*) este răspîndit în vestul țării, pe o suprafață de peste 1 000 000 ha, iar în partea de est a R.P.R., în Lunca Prutului, lacul Brates și întreaga Delta a Dunării. Răspîndirea lui este în continuă extindere, iar densitatea crește permanent. Acest lucru este dovedit și prin creșterea colectărilor blâniștelor de bizam (în anul 1957 cîteva mii, iar în anul 1960 peste 40 000). Toate acestea implică luarea unor măsuri de combatere.

Veverița (*Sciurus vulgaris*) este răspîndită în tot lanțul carpatic, începînd de la limita superioară a pădurii, în special în pădurile de răshinoase, cu amestec de foioase, de fag și chiar în unele gorunete și stejărete. Recolta anuală este de cca. 25 000 de blâniște.

Pisica sălbatică (*Felis silvestris*) găsește condiții optime în toată zona forestieră, nu numai la pădurile de munte și de dealuri, dar chiar și la șes (Ocolul silvic Snagov, Ghimpați etc.). Este răspîndită în efective mari, chiar și în zăvoaie și în stufurile Deltei Dunării. Fiind dăunătoare gospodăriei vînătoarești, se recomandă permanentă reducere a efectivelor.

Lupul (*Canis lupus*) este răspîndit în toate pădurile țării noastre, însă în efective mai mici, la coline joase și șes. Îl întîlnim mai rar în zăvoaiele rîurilor și în Delta Dunării. Cu toate că face migrații sezoniere, deosebit de mari, se poate aprecia că efectivele cele mai mari le atinge în regiunea de munte și coline înalte. Datorită creșterii efectivelor vînatului util, cresc și efectivele acestei specii. Anual se distrug un număr de aproximativ 2500—3000 bucăți, combatera lui urmînd să fie mult intensificată.

Vulpă (*Canis vulpes*) este comună pe toată suprafața țării, dar prezintă cel mai mare efectiv în regiunea de dealuri și în special în pădurile izolate

din regiunea de șes. Efectivele ei sunt în funcție de hrană și de gradul de gospodărie a fondurilor de vînătoare, respectiv de combaterea făcută.

Ciinele enot (*Nyctereutes procyonoides*) semnalat în fauna noastră în anul 1953. Datorită acclimatizării în U.R.S.S., și-a extins mult răspândirea în regiunile Iași și Dobrogea. Cele mai multe exemplare au fost însă capturate în Delta Dunării.

Viezurele (*Meles meles*) este comun în toate pădurile țării (rar în cele de răsinoase și mai comun în cele de dealuri). Datorită combaterii a dispărut în unele păduri de cîmpie. Este semnalat și pe unele grinduri din Delta Dunării (Letea).

Vidra (*Lutra lutra*) este răspîndită aproape pe toate cursurile de apă ale țării. Mult mai rară în apele de munte, existența ei fiind legată de prezența peștelui. Recolta cea mai mare de vidre este dată de regiunea Crișana și de Delta Dunării.

Dihorul comun (*Mustela putorius*) este răspîndit peste tot atât în zona forestieră, cît și în cea de stepă. Recolta cea mai mare este dată de regiunea Crișana.

Dihorul de stepă (*Mustela eversmanni*) are o răspîndire limitată fiind semnalat numai în locurile lipsite de vegetație forestieră din Dobrogea, iar în ultimii ani a fost găsit și în regiunea București.

Dihorul pătat (*Vormela peregusna*), animal devenit foarte rar, se găsește răspîndit numai în Dobrogea. Efectivele fiind extrem de mici, aproape pe cale de dispariție ar fi de dorit să fie interzisă pe viitor recoltarea lui.

Nurca (*Mustela lutreola*), fiind permanent vînată, este semnalată numai în cîteva puncte din regiunea de munte și foarte rar pe cursurile medii ale apelor noastre. În Delta Dunării se găsesc efectivele cele mai mari, ea dînd totodată și recolta de blâniște cea mai mare.

Hermelina (*Mustela erminea*), specie comună în toată țara este legată de hrană animală din împrejurimile bazinelor acvatice.

Nevăstuica (*Mustela nivalis*) este o specie comună începînd de la șes pînă la golul de munte inclusiv. Atinge densitatea cea mai mare în terenurile de șes, mărimea efectivelor fiind în funcție de abundența de hrană animală.

c) Răspîndirea speciilor de vînat declarate monumente ale naturii

Din această categorie face parte :

Cocoșul de mesteacăn (*Lyrurus tetrix*), care se găsește numai în regiunile Cluj, Maramureș și Suceava, într-un efectiv evaluat la cca. 300 exemplare.

Întocmirea hărții vînatului din R.P.R.

Harta, întocmită la scara 1 : 500 000 cuprinde toate speciile de vînat enumerate mai sus. Trebuie remarcat, de la început, faptul că pentru a nu o încărca prea mult, o serie de specii ca potîrnichea, iepurele și altele, s-au reprezentat pe hartă numai dacă depășeau o anumită densitate. Acolo unde ele existau în densități foarte mici (sub un iepure pe 100 ha teren, sau sub o potîrniche pe 100 ha teren agricol), deci în efective care nu prezintă importanță din punct de vedere economic, nu s-au mai figurat.

Se poate vedea bine aceasta, din legenda hărții vînatului.

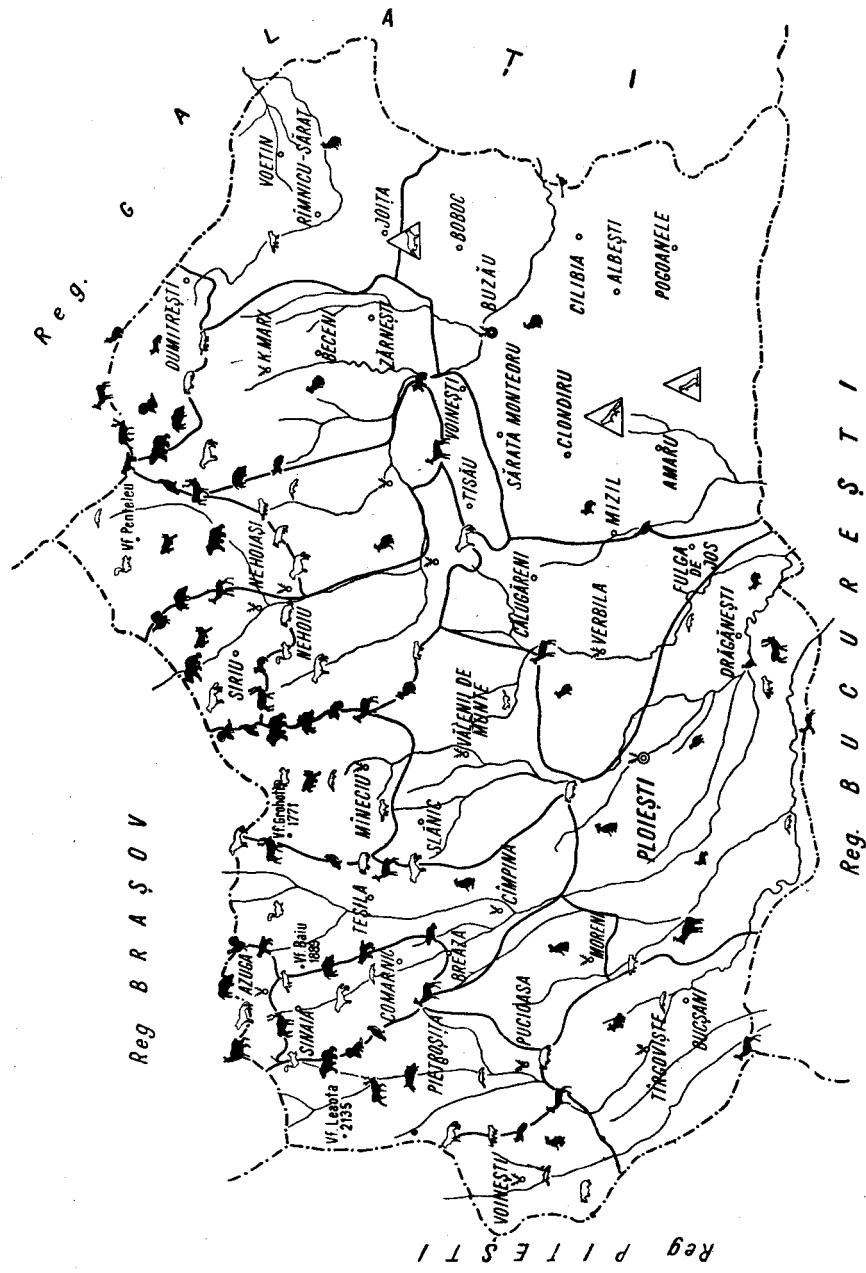

Fig. 1 — Harta răspândirii vînatului în regiunea Ploiești

După cum se vede din figura 1, unde pentru exemplificare s-a reprezentat o parte din harta răspândirii vînatului și anume numai regiunea Ploiești, siluetele speciilor de vînat s-au plasat în interiorul limitelor ocolului silvic, în care se găsește specia respectivă. Acolo unde specia are aceeași densitate medie pe mai multe ocoale, adică intră în aceeași categorie de efective, pentru a nu încărca harta prea mult, o singură figură a fost așezată pe limita dintre două sau trei ocoale silvice. Numai la ocoalele cu suprafețe mari și unde specia este mult mai răspîndită, aceeași siluetă a fost repetată.

În același scop, la speciile care se găsesc răspîndite în toată regiunea, pentru a nu se repeta figura de prea multe ori, s-a întrebuințat semnul Δ (a se vedea legenda ; figura respectivă s-a așezat o singură dată în cuprinsul unui D.R.E.F.).

IV. RĂSPINDIREA PE ZONE A PRINCIPALELOR SPECII DE VÎNAT DIN R.P.R.

Fondul cinegetic al țării se împarte în cinci zone cu speciile principale.

Zona I — Capra neagră	200 000 ha
” II — Cerbul și ursul	2 550 000 ha
” III — Căpriorul și mistrețul	3 600 000 ha
” IV — Iepurele	15 000 000 ha
” V — Vînatul acvatic din : Delta Dunării, lunca inundabilă, lacuri și bălti .	750 000 ha
Total	22 000 000 ha

Restul speciilor habitează pe același teritoriu cu cele indicate mai sus, formînd grupe cinegetice.

După cum se vede din figura 2, zona caprei negre este încadrată de zona cerbului și ursului. În continuare urmează zona căpriorului și mistrețului, care în unele regiuni se încadrează în zona iepurelui. Vînatul acvatic se găsește în regiunile cele mai joase, de-a lungul Dunării și apelor mari curgătoare.

Harta cu răspîndirea pe zone, a principalelor specii de vînat, a fost reprezentată la scara 1 : 2 000 000 în colțul stîng al hărții cu răspîndirea speciilor de vînat.

V. CONCLUZII

Din lucrare se pot desprinde următoarele concluzii :

1. La o serie de specii încadrate în prima grupă ca : fazanul, potîrnichea, căpriorul, cerbul și altele, efectivele sunt în creștere și ariile de răspîndire se extind. În aceeași grupă, sunt însă specii care produc pagube vînatului util ca : rîsul și lupul, ale căror efective, sunt tot în creștere. De remarcat că ele își extind răspîndirea mai cu seamă în zonele cu vînat mare, unde găsesc hrana mai ușor.

2. Animalele din grupa a doua, care se combat în tot timpul anului, sunt numeroase și se găsesc răspîndite pe toată suprafața țării. Devin însă

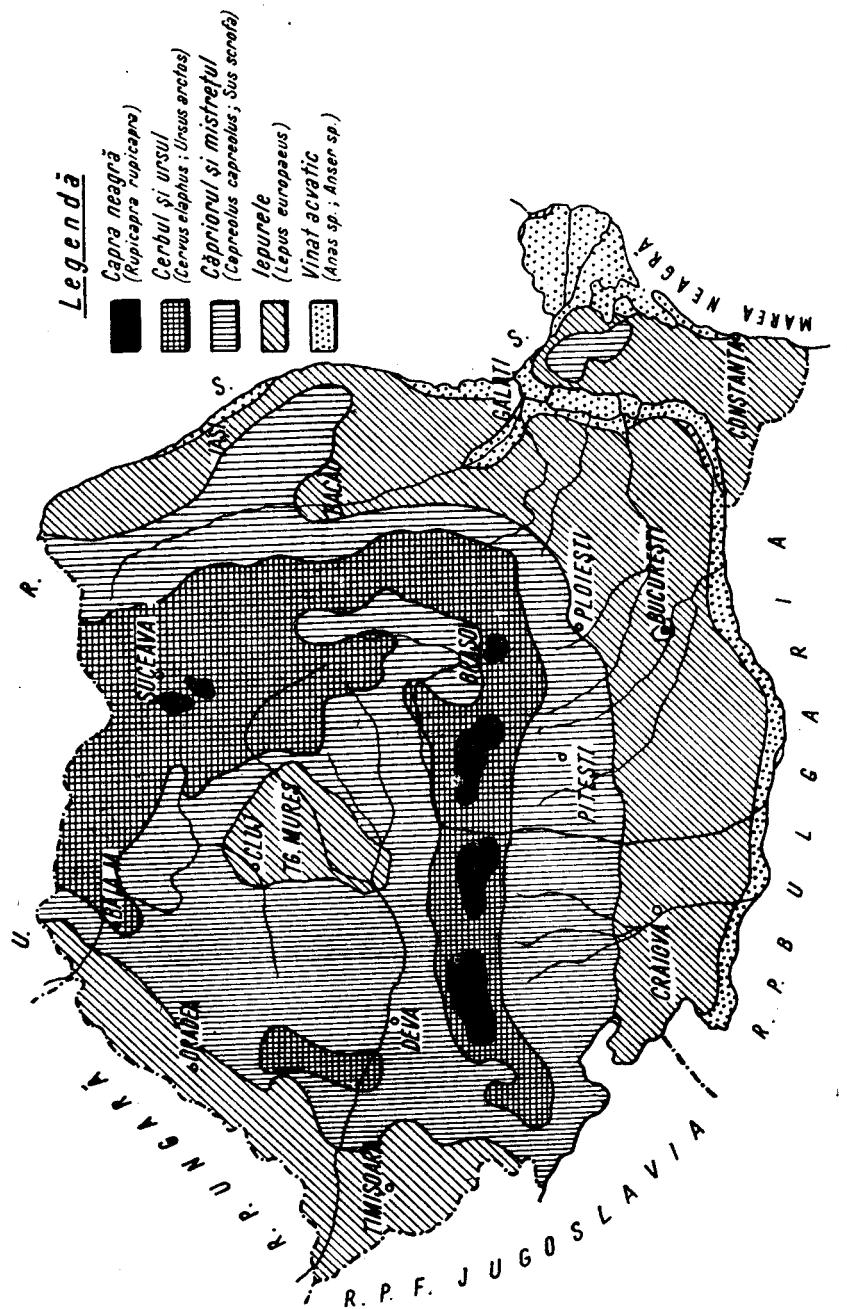

Fig. 2 — Harta cu zonarea principalelor specii de vînat din R.P.R.

periculoase, prin numărul lor mai mare, în zona forestieră, unde se găsește căpriorul și cerbul, specii care prezintă o deosebită importanță pentru gospodăria noastră vinătorească.

3. Densitățile cele mai mari în general la căprior și cerb, se găsesc în pădurile de şes, apoi în zona de dealuri, și devin scăzute în zona masivelor pădureoase unde și numărul răpitoarelor este mai ridicat și variat (lupul, rîsul și.a.).

4. Teritoriul cinegetic al țării se împarte în cinci zone distincte cu principalele specii de vînat, restul speciilor habitând pe aceeași suprafață.

BIBLIOGRAFIE

1. Almășan H. 1961, *Mamiferele de interes vinătoresc din R.P.R. și bazele biologice ale gospodăririi lor* (lucrare de dizertație pentru obținerea titlului de candidat în științe biologice). Moscova. Manuscris.
2. Almășan H. A., Cornel C. Popescu, Gh. Scărătescu, 1959, *Principalele specii de vînat din R.P.R. Răspindirea pe clase de efective*. Revista Natura nr. 4.
3. Almășan H., Cornel C., Popescu, Gh. Scărătescu, 1961, *Bonitatea terenurilor de vinătoare din R.P.R. pentru principalele specii de vînat* — lucrare INCEP; manuscris.
4. Almășan H. A., 1961, *Studiul răspândirii animalelor de interes vinătoresc din R.P.R. Criterii pentru raionarea gospodăririi vinătorești*. Tezele comunicării primei conferințe de teriologie. Moscova.
5. Bobrinschi H. A., 1953, *Zoogeografia*. București.
6. Gălinescu R., 1930, *Considerațiuni generale asupra repartiției mamiferelor de interes vinătoresc din România*. Revista Vinătorilor nr. 7.
7. Formozov A. N., 1953, *Hărțile de răspindire a mamiferelor și păsărilor de interes vinătoresc (sarcinile și metodele de cartare a datelor biologice)*. Zoologicheskii jurnal, vol. XII, fasc. 4 AN. SSSP.
8. Geptner V. C., 1927, *Zoogeografia*. Moscova.
9. Idem, *Harta zoogeografică a lumii*. Moscova, 1954.
10. Hamar M., 1959, *Studiul ecologicofaunistic al rozătoarelor din R.P.R.* (lucrare de dizertație pentru obținerea titlului de candidat în științe biologice). Moscova. Manuscris.
11. Lepikhin A. V., 1959, *Gospodăria vinătorească sportivă*. Voenizdat — Moscova.
12. Milan Mavrinovic, 1934, *Zoogeografia vinătorii*. Pag. 261 din lucrarea Conseil international de la Chasse Troisieme session — Varșovia 19—22 av/11/— Paris.
13. Novikov G. A., 1953, *Cercetările de teren în ecologia vertebrataelor terestre*. Sovetskaya Nauka, Moskva.
14. Panfilov D. U., 1960, *Despre arealul animalelor și dinamica lui*. (în limba rusă. Voprosi gheografiei vol. 48, Moscova).
15. Petrov P., 1952, *Încercări asupra raionării Bulgariei, din punct de vedere al gospodăririi vinătorești* (în l. bulgară). Analele Institutului de cercetări silvice al R. P. Bulgaria vol. I.
16. Popescu C. Cornel, 1958—59, *Principalele grupe cinegetice din direcția silvică Oradea*. Revista pădurilor, nr. 12 și 1.
17. Popescu C. Cornel, Scărătescu Gh. și colab.: Almășan H., Cotta V., Nestorov V., 1960, *Stabilirea criteriilor provizoriști pentru determinarea bonității fondurilor de vinătoare din R.P.R.* Studii și cercetări INCEP, vol. 22 A.
18. Rosetti C. Bălănescu, 1937, *Pentru harta cinegetică a României*. Revista Carpați, nr. 2.
19. Scărătescu Gh. și colaboratori, 1960, *Stabilirea posibilităților de extindere a culturii jazanului în condițiile naturale din R.P.R.* Analele INCEP, vol. 12.
20. Scărătescu Gh., Almășan H., Nestorov V. și colaboratori, 1961, *Contribuții la cunoașterea biologiei iepurelui în R.P.R.* Lucrarea INCEP, Manuscris.

21. Soldatkin N. I., 1958, *Întocmirea hărților vînătoarești ale gospodăriilor de stat vînătoarești*. Instrucțiuni provizorii pentru amenajarea gospodăriilor vînătoarești, silvico-vînătoarești și parcuri naționale. VNIILM Moscova.
22. * * * 1954, *Linia justă de clasificare a terenurilor de vînătoare pe bonitate*. Praga.
23. * * * 1955, *Atlasul silvic și vînătoresc*. Praga.
24. * * * 1957, *Harta răspândirii vînatului în R. P. Bulgaria*. Asociația vînătorilor și pescărilor sportivi din R. P. Bulgaria, Sofia.
25. * * * 1958, *Harta răspândirii vînatului în R.S.F.S.R.*, Moscova.

РАСПРОСТРАНЕНИЕ ВИДОВ ДИЧИ В РНР

АЛМЭШАН Х., ПОПЕСКУ С.

Р е з ю м е

Карта распространения дичи в РНР, составленная в шести цветах, в масштабе 1 : 500 000, изображает распространение 33 видов по лесничествам и областям.

В ее основе находятся данные Управления охотничьего хозяйства при Министерстве Лесного Хозяйства по поголовью дичи, существующей весной 1961 г. в 2157 охотничих хозяйствах и данные по сбору пушнины зверей, по административным районам. После их обработки по видам и охотничьим хозяйствам стало необходимым составить 33 карты по распространению 33 видов и вычислить категории плотности. Эти карты были проверены в полевых условиях авторами и сотрудниками работы при содействии лесничеств и охотничих обществ.

Последним рабочим этапом было объединение всех карт в одну. Для того, чтобы показать на одной карте распространение этих видов, была применена система изображения видов посредством их характерных силуэтов. Краской указана позиция, принятая в РНР относительно данного вида в связи с режимом охоты.

Как видно из рис. 1, где для примера представлена часть карты распространения, а именно область Плоешть, силуэты видов дичи расположены внутри границ лесничества, в котором находится данный вид (см. и приложение к рис. 1 с легендой карты).

В левой части карты (масштаб 1 : 2 000 000) представлено районирование охотничьего хозяйства страны в пяти зонах с главными видами дичи (рис. 2 и легенда).

Остальные виды живут на той же территории с теми, указанными как главные, образуя охотничьи хозяйствственные группы.

В конце работы приводятся несколько заключений в связи с распространением видов.

Карта дичи в РНР имеет научную цель (будучи полезной для натуралистов, географов и других лиц, занимающихся вопросами, связанными с распространением видов дичи) : — практическую (т. к. предоставляет в распоряжение практиков из отдела охотничьего хозяйства концентрированный документальный материал, который легко используется) и, даже, с целью пропаганды (так как она выявляет особые достижения полученные в РНР охотничими хозяйствами в связи с большой плотностью и площадями распространения главных видов дичи в стране).

VERBREITUNG DER WILDARTEN IN DER R.V.R.

ALMAŞAN H., POPESCU C.

Z u s a m m e n f a s s u n g

Die in 6 Farben im Maßstab 1 : 500 000 ausgearbeitete Jagdkarte der R.V.R. veranschaulicht die Verbreitung von 33 Wildarten nach Forstämtern und Gebieten.

Als Basis derselben dienen die Daten der Direktion des Jagdwesens des Ministerium für Forstwirtschaft, der im Frühjahr 1961 vorhandenen Wildbestände auf den 2157 Jagdrevieren und die Daten der Ankäufe von Tiereffellen der Administrationsbezirke. Nach Aufarbeitung den Daten nach Wildarten und Revieren hat sich die Notwendigkeit der Ausfertigung von 33 Karten mit Verbreitung der betreffenden 33 Wildarten, wie auch der Berechnung der Dichtigkeitskategorien ergeben. Diese Karten wurden im Gelände von den Verfassern und deren Mitarbeitern mit Hilfe der Forstämter und Jagdfilialen überprüft.

Die letzte Etappe der Arbeit war die Verschmelzung aller Karten in eine einzige. Um die Verbreitung dieser Wildarten auf einer einzigen Karte zu veranschaulichen, haben wir das System der Vertretung der Wildarten durch ihre charakteristischen Silhouetten angewendet. Durch Farbe ist die Stellungnahme der R.V.R. hinsichtlich des Erntens angezeigt.

Wie es in der Abbildung 1, in welcher als Beispieldgabe ein Teil der Verbreitungskarte, und zwar das Ploieşti-er Gebiet wiedergegeben ist, ersichtlich, wurden die Silhouetten der Wildarten innerhalb der Grenzen des Forstamtes, in welchem die betreffende Wildart sich befindet, eingetragen (siehe auch die Beilage der Abbildung 1 mit Zeichenerklärung der Karte).

Auf der linken Seite der Karte, im Maßstab von 1 : 2 000 000, wurde auch die zynegetische Fläche unseres Landes wiedergegeben und zwar in die fünf Zonen mit den wichtigsten Wildarten (Abbildung 2 und Zeichenerklärung).

Der restliche Teil der Wildarten ist im selben Gebiet zusammen mit den als die wichtigsten angeführten angesiedelt und bildet zynegetische Gruppen.

Zum Schlusse der Mitteilung werden einige Schlussfolgerungen bezüglich der Verbreitung der Wildarten gezogen.

Die Jagdkarte der R.V.R. verfolgt einen wissenschaftlichen Zweck (zum Gebrauch der Naturwissenschaftler, Geographen und Anderer, die sich mit den Problemen welche mit der Verbreitung der Wildarten zusammenhängen, befassen) einen praktischen Zweck indem es den Praktikern auf dem Gebiete der Jagdwirtschaft eine leicht anwendbare dokumentarische Zusammenfassung zur Verfügung stellt) und sogar einen propagandistischen Zweck (mit Veranschaulichung der besonderen Ergebnisse welche auf dem Gebiete der Zynegetik in der R.V.R. hinsichtlich der grossen Dichtigkeit und der grossen Verbreitungsfläche, erzielt wurden).

DISTRIBUTION OF GAME SPECIENS IN THE R.P.R.

ALMAŞAN H., POPESCU C.

Summary

The map with the game species in the R.P.R., in six colours, on the scale of 1 : 500 000 shows the distribution of 33 game species in the different forest districts and regions.

It was established on one hand on the basis of data furnished by the Direction of Game Management in the Ministry of Forest Economy showing the stands of game species existing in spring 1961 on the 2157 game grounds, and on the other hand of data obtained by administrative districts as regards the acquisition of furs. In order to work them up for each species and game ground it was necessary to draw up 33 maps with the distribution of the 33 game species and to calculate the categories of density. These maps were verified in ground conditions by the author and his assistants, with the aid of forest districts and game offices.

The last working phase consisted of assembling all these maps and drawing a final one. In order to be able to represent the distribution of all these species on a single map we resorted to the system of representing the species with the aid of their characteristic figures. The colour shows the policy adopted in the R.P.R. towards the respective species.

In picture 1 we take as an exemplar part of the map, namely the region Ploieşti. The figures of the game species were put inside the limits of the forest district in which the respective game species is to be found (see annex to picture 1 with the legend of the map).

On the left side of the map was represented on the scale of 1 : 2 000 000 the cynegetic stands of the country, distributed in the five principal areas with the main game species (picture 2 and legend).

The other species live on the same territory with the main ones forming together cynegetic groups.

At the end there are some conclusions on the distribution of game species. The map with the game species in the R.P.R. achieves a scientific end (it is useful to naturalists, geographers and other persons dealing with such problems), a practical end (it offers a documentary material that is concentrated and can be easily used by operators in the field of game management), and even a propagandistic end (it emphasizes the outstanding realisations obtained in the R.P.R. in the cynegetic field as regards the big density and the large distribution area of the principal game species).